

вид товарів чи послуг, які надаються, сезонність і еластичність попиту, ціна, тип клієнта, маржинальний прибуток від продажу.

Важливо підбирати максимальну тривалість торгового кредиту фірми відповідно до можливостей свого клієнта. Підприємство даючи торговий кредит повинно враховувати період оборотності запасів покупців, а також їхній період оборотності дебіторської заборгованості.

Ці два елементи складають робочий цикл покупця. Чим коротший цей цикл, тим коротшим має бути максимальний термін відстрочки оплати, що пропонується покупцеві. Максимальний термін відстрочки оплати для покупця є максимальний очікуваний період оборотності дебіторської заборгованості для продавця.

Для того, щоб вибрати які умови продажу повинні бути запропоновані покупцям, керівництво фірми може використовувати аналіз приросту в якості кінцевого критерію, а також порівняти вплив цих пропозицій на вартість компанії. Аналіз приросту є інструментом оцінки наслідків змін у кредитній політиці підприємства. Цей аналіз, як правило, враховує три основних елементи: оцінка результатів змін продажів, а також збитків через нестачу дебіторів, оцінка змін рівня дебіторської заборгованості фірми, оцінка зміни вартості компанії.

УДК 330.34

Диба М.І.

д.е.н., професор кафедри менеджменту банківської діяльності,

Диба В.М.

к.е.н., доцент кафедри обліку підприємницької діяльності

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»»

ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАТИЗАЦІЇ ВИРОБНИЦТВА

У міжнародній практиці поширилися різні методи та інструменти фінансування інноваційних проектів (рис. 1).

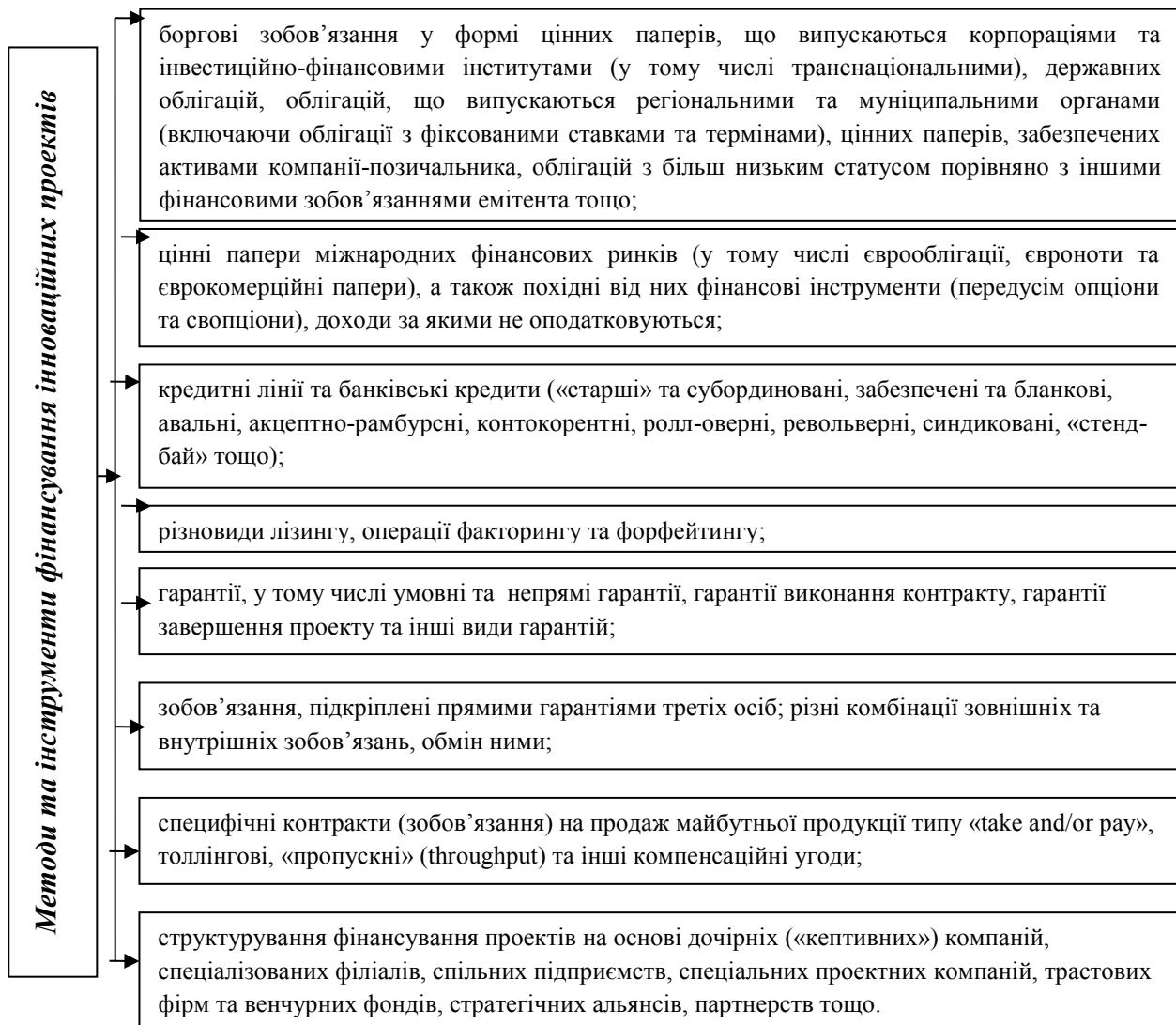

Рис. 1. Методи та інструменти фінансування інноваційних проектів[1]

Достатньо широкий спектр методів та інструментів фінансування інноваційних проектів дозволяє розглядати різні варіанти їх поєднання для цілей інноватизації виробництва.

Система фінансування інноваційної діяльності є складним переплетенням форм і джерел фінансування (табл. 1).

Таблиця 1

Структура джерел фінансування інноваційної діяльності*

Група	Тип	Організаційна структура джерел в групі
Державні ресурси	Власні	Державний бюджет; Бюджети обласні, місцеві, районні; Державний фонд фундаментальних досліджень; Державна інноваційна компанія; Позабюджетні фонди (Пенсійний фонд, Фонд соціального страхування, Державний фонд зайнятості, інші фонди); Податкові пільги для інноваційних організацій
	Залучені	Державна кредитна система; Державна страхова система
	Позикові	Державні позики (державні займи, зовнішні займи, міжнародні кредити тощо); Податковий інноваційний кредит
Ресурси підприємств (суб'єктів господарювання)	Власні	Власні інвестиційні ресурси підприємств, фонди розвитку виробництва
	Залучені	Внески, пожертвування, продаж акцій, додаткова емісія акцій; Інвестиційні ресурси інвестиційних компаній-резидентів, у тому числі пайових інвестиційних фондів; Інвестиційні ресурси страхових компаній-резидентів;

		Інвестиційні ресурси недержавних пенсійних фондів-резидентів
	Позикові	Банківські, комерційні кредити; Бюджетні цільові кредити; Фонди венчурного капіталу; Інвестиційні ресурси іноземних інвесторів, у тому числі комерційних банків, міжнародних фінансових інститутів

* Джерело [2]

Отже, в Україні основними джерелами коштів, які використовуються для фінансування інноваційної діяльності, є:

1. Державні інвестиційні ресурси (бюджетні кошти, кошти позабюджетних фондів, державні запозичення, пакети акцій, майно державної власності).

2. Інвестиційні, зокрема фінансові, ресурси суб'єктів господарювання комерційного і некомерційного характеру, а також громадських організацій, фізичних осіб і т. п. Це інвестиційні ресурси колективних інвесторів, зокрема, страхових компаній, інвестиційних фондів і компаній недержавних пенсійних фондів. Сюди ж входять і власні засоби підприємств, а також кредитні ресурси комерційних банків, інших кредитних організацій і спеціально уповноважених урядом інвестиційних банків.

Список використаних джерел:

1. Негода А. Світовий досвід розвитку проектного фінансування / А. Негода // Вісник КНУ ім. Шевченка. – 2011. – № 38/39. – С. 58 - 61.
2. Захарченко В. І., Корсікова Н. М., Меркулов М. М. Інноваційний менеджмент: теорія і практика в умовах трансформації економіки. Навч. посіб. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 448 с.

УДК 368

Залєтов О.М.

к.е.н., доцент, Член Нацкомфінпослуг

**СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНА РОЛЬ СТРАХУВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ РИЗИКІВ
ПЕРСОНАЛУ НА ПІДПРИЄМСТВІ**

На початку ХХІ століття соціальна політика будь-якої держави має на меті вирішення найважливіших завдань надання мінімальних гарантій громадянам, захисту працюючих громадян від різного роду небезпек шляхом надання гарантій і компенсацій на основі інструментів перерозподілу національного доходу на користь непрацевдатних і малозабезпечених. Це підкреслює роль і значення людини в процесі сталого розвитку суспільства і така «соціальна спрямованість» політики держави не є виключно соціальним або політичним моментом - це повністю економічно виправдана стратегія розвитку суспільства. Так і на мікроекономічному рівні відбувається усвідомлення ролі людини як центральної ланки будь-якого господарюючого суб'єкта. На перший план виходять завдання підвищення продуктивності праці, розвитку «людського капіталу» та ефективної організації виробництва.

Завдання більшості систем соціального захисту полягає в підтримці стабільності доходів громадян, наданні необхідних соціальних послуг. Під поняттям соціального захисту можна розуміти правила перерозподілу суспільного багатства на користь людей, які тимчасово або постійно